

Flammande järtecken

Flammande järtecken, vart man vänder ögat. Klasskampen mellan proletariat och bourgeoisie har tillspetsat sig. Seg och förbittrad är kampen mellan revolution och kontrarevolution. Utrikespolitiskt sett karaktäriseras denna kamp av Sovjetrysslands försvarskrig mot det vitgardistiska Polen, som är ententeimperialismens och den internationella kontrarevolutionens legodräng, och av detta krigs återvärkan på Tyskland. Inrikespolitiskt sett tar den sig uttryck i bourgeoisins feberaktiga rustningar, i en allt tydligare demaskering av Stinnes- och Kappmännens riksregering, i de bayerska och württembergiska regeringarnas öppna köpslående med Orgeschhjältarna, i de stora proletära massornas växande motstånd mot skatterofferiet ur deras fickor och mot företagarnas produktionssabotage, i utbredningen, rotsläendet och det begynnande förvärkligandet av rådsidén.

Det oerhört snabba och glänsande segerlopp, genom vilket de fria ryska arbetarnas och böndernas röda armé militärt sett tvang den polska imperialismen på knä, har avstannat. Schljachtans och bourgeoisins regering har under de mest utslitna och hycklande förevändningar förhalat de av Sovjetryssland erbjudna förhandlingarna om vapenvila och fred och sedan helt och hållet tillbakavisat desamma. Denna regering har genom ett skräckvälde, som påminner om Horthyungerns, slagit de arbetare i bojor, vilka kunnat misstänkas för revolutionärt sinnelag eller upprorstendenser. Den har lyckats samla och utrusta nya härar av vitgardister. Icke alls av egen kraft utan genom understöd från Ententen, isynnerhet Frankrike, ja, tack vare öppet eller i hemlighet lämnad hjälp från den kontrarevolutionära kapitalismen i alla länder. Sovjetrysslands nästan säkra seger över Polen kom alla att darra av fruktan för bolsjevismen. Hopkopplade som de var av gemensamma intressen, gemensam fara och gemensamt hat ansåg de det vara sin uppgift att "rädda" Polen och tillintetgöra världens enda proletärstat.

En tid ville det synas, som om Lloyd George under de engelska arbetarmassornas energiska tryck skulle taga avstånd från Frankrikes imperialister, som fanatiskt ropade på Sovjetrysslands krossande. Nu är han anföraren för de kapitalistiska makternas korståg, som har till mål att rädda junkrarnas och bourgeoisins heliga Polen ur de otrogna bolsjevikernas händer. I Luzern har Lloyd George slutit till sitt kapitalistiskt klappande hjärta Giolitti, som gärna skulle vilja likna den store statsmannen, men som aldrig har varit något annat än en ytlig, liberaliserande pratmakare. Också Italien måste ställa sig till förfogande i kampen mot Sovjetryssland, i fräck ringaktning av den uttalade viljan hos dess proletariat. Lloyd George har givit en ny lösen åt kontrarevolutionens krig mot den socialistiska republiken: "fredsgaranti". Sovjetryssland måste, så heter det, oskadliggöras, emedan det är en fridstörare, en fara för freden. Och detta fastän man vet, att Sovjetryssland är den enda stat i hela världen, som ända från början tills nu har strävat efter och följt en konsekvent, rent fredlig utrikespolitik. Lika genomgående lögnaktig som Lloyd Georges lösen är, lika bestickande och farlig är den, ty den spekulerar i det djupa fredsbehovet hos Englands arbetare, hos de producerande massorna i hela världen.

Ententeimperialismen vill framtvunga det kapitalistiska Polens seger över det kommunistiska Ryssland genom det kraftigaste moraliska, politiska och militära understöd. Ännu mera ammunition, vapen, flygmaskiner, alla slags förnödenheter för hären, ännu mera livsmedel, ännu fler trupper skall skickas till Polen. I Sydryssland härjar och mördar den kontrarevolutionära Wrangels horder med tillhjälp av Ententens vapen och pänningar och följda av Ententens välgångsönsknningar. En ny blockad skall isolera rådsrepubliken från den övriga världen, hindra uppbyggandet av Rysslands ekonomi och överlämna oräknade miljoner åt fördärvet, åt döden. Ur spillror och lik skall ett kapitalistiskt Ryssland uppstå.

Skall väl dessa ententekapitalismens rosenröda drömmar slå ut i blomma? Härvid har Tyskland ett ord med i laget. Tyskland, som står inför porten till den proletära revolutionen, och där proletariatet och bourgeoisin ser varandra in i vitögonen. Tyskland, vars utsugna och utplundrade massor genom den kapitalistiska ekonomins upplösningstillstånd oemotståndligt drives fram till kamp för seger över kapitalismen, under det att dess regering, som är det besuttna fåtalets regering, med alla medel, med list och våld, strävar att odödliggöra kapitalismen och hellre tar tio steg tillbaka mot sitt militaristiska och monarkistiska förflutna än går så mycket som ett halvt steg framåt mot en kommunistisk framtid. Tyskland, för vilket, såsom varande en stat av utpräglat och hotat kapitalistherravälde, Sovjetrysslands nederlag är det mest eftersträfvansvärda målet, men som i sin egenskap av borgerligt-nationell stat måste gå i ängslan för det imperialistiska Polens seger och för ett fastare tillknutet förbund mellan denna stat och Ententen.

Skall den breda och utmärkt bekväma förbindelsedörren mellan Polen och Västeuropa få stå på vid gavel för en oinskränkt transport av trupper och militärutrustning från Ententen? Detta är en ödesdiger fråga, som icke blott kan få avgörande betydelse för Sovjetryssland och utgången av kriget mellan Ryssland och Polen utan i ännu högre grad för världsrevolutionens närmaste framtid, för den proletära revolutionen i Tyskland. Men svaret på denna fråga kan icke givas av de små herrars villrådiga huvuden och tvealande tungor, som nu hoverar sig i Tyskland såsom statsmän och diplomater. Svaret på denna fråga blir uttrycket för en betydelsefull etapp i kampen mellan proletär revolution och kapitalistisk kontrarevolution; det blir gradmätaren på den kraft, som Tysklands proletariat är i stånd att utveckla vid sin befrielsekamp. I själva verket kan den tyska arbetarklassens solidaritetsaktion för Sovjetryssland blott utläsa sig i kamp mot den tyska bourgeoisin, mot den tyska kontrarevolutionen, och kommer att bli ett väsentligt framsteg i striden mot kapitalets makt.

Då Lloyd George och Giolitti i Luzern ingick krigs- och svältavtalet mot Sovjetryssland, fick utrikesministern i Tysklands Kappsurrogatregering intet uppmuntrande svar på sin tysta och underförstådda bön: ”ursäkta mig, men jag skulle gärna vilja vara den tredje i ert förbund”. Priset för Tyska Rikets avstående från neutraliteten hade betydligt sjunkit. Med Frankrikes tillhjälp hade det vitgardistiska Polen till att börja med lyckats hejda den röda arméns segerrika frammarsch. Neutralitetsdygden hos den skenhelige Fehrenbachs regering sattes icke på något allvarligt prov av ententeimperialismen. Så fortsätter då denna regering det dubbelspel, som den i åsyn av den världshistoriska konflikten börjat. Den svärjer neutralitetseder till uppbyggelse för de oupplysta naiva folkmassorna, som instinktivt känner och lider med Sovjetryssland, och till uppbyggelse för bourgeoisins nationalbolsjevistiska kretsar, som hatar det imperialistiska Polen och gärna skulle se Ententen förödmjukad genom Polens nederlag. Den ser och hör intet men ger kraftiga handtag, där neutraliteten till Polens fromma går upp i rök genom ammunitions- och trupptransporter under falsk flagg eller genom jätteleveranser från spekulanter och lycksökare. Detta gör regeringen för att icke stöta sig med Ententen och dess anhängare, stenkolskungarna och storindustriens män, och för att tillfredsställa alla lidelsefulla fordringar på Sovjetrysslands och den proletära revolutionens krossande.

Trogen sina kontrarevolutionära grundsatser går den tyska regeringen på i ullstrumporna. Den går till anfall mot de organiserade järnvägsmännen och transportarbetarna, som med rätt uppfattning om den tyska proletärklassens ställning och plikter vill lyfta regeringens blodfattiga neutralitetsförklaring till en högre nivå av utsugna arbetares kraftiga solidaritetsaktion för sina kämpande ryska bröder. Den vill bestrida järnvägsmännens och transportarbetarnas driftsråd rätten till kontroll över misstänkta transporter, rättigheten att förvägra och förhindra vidarebefordrandet av för Polen bestämda trupper, vapen, ammunition och livsmedel. Slutligen har den tagit sig orådet före att negligera eller upplösa transportkontrollkommissionerna. Endast

tjänstebefälet får nu bestämma över transporternas tillåtlighet eller otillåtlighet. Regeringen åberopar sig härvid på bristande laglig och juridisk befogenhet för driftsråden och kontrollkommissionerna att självständigt avgöra och verksamt ingripa i skötseln av kommunikationsväsendet. Den kryper bakom ryggen av Versaillesfreden. Enligt denna har Ententens trupper, som ockuperat vissa områden av Tyska Riket, rättighet att erhålla avlösningsmanskap och arméförnödenheter, och de s. k. Poloniatågen, som enligt uppgift skulle föra livsmedel, får icke hejdas utan obehindrat passera genom Tyskland till Polen.

Men bortsett från de besegrades ödmjuka och krypande tjänstaktighet mot de segrande imperialisterna, gömmer sig bakom den tyska regeringens sötsura neutralitetsfjäsk endast dåligt dess båda drivande bevekelsegrunder: fruktan för den segerrika ryska proletärstaten och uppsåtet att redan från början kväva d-en proletariats revolutionära aktion, som bebådas genom järnvägsmännens och transportarbetarnas självständiga uppträdande. Den borgerliga, av majoritetssocialisterna understödda koalitionsregeringen motsätter sig de proletära driftsrådets betydelsefulla steg att utan tillåtelse, ja, i öppen olydnad mot de kapitalistiska herrarna i förvaltning och stat, handla självständigt och uppträda i kraft av egen rätt och makt. Rätt uppfattar den transportarbetarnas och järnvägsmännens tillvägagångssätt såsom ett pronunciamiento, såsom ett härskri från proletariatet, som börjar komma till kännedom om sin revolutionära makt och sin revolutionära plikt. Genom en formalistisk laglighets trådar vill den på förhand binda och förlama driftsrådets och arbetarådets handlingskraft och försöker på detta sätt strypa den av järnvägsmännens och transportarbetarnas driftsråd inledda solidaritetsaktionen för Sovjetryssland. Ännu en gång får det tyska proletariatet utstå den brännande skammen att majoritetssocialisternas ledare hand i hand med de ledande fackföreningsbyråkraterna gör drängtjänster åt en kontrarevolutionär regering. Och, för att skymfen skall bli fullständig, söker den oavhängiga socialdemokratiens ledare överskyla denna skamliga handel.

*

Järnvägsmännens och transportarbetarnas driftsråd hade en stark känsla av det tyska proletariatets samhörighet med Sovjetryssland. De insåg nödvändigheten av att förhindra den tyska kontrarevolutionens rustningar, som bedrevs under masken av "säkerhetsvärn" och "lantvärn" (för Ostpreussen). De handlade. Nu gällde det att bevara sin aktionsfrihet med tillhjälp av de stora massornas revolutionära vilja och handling. Gentemot detta ställde ledningen för det till enhetlig front samlade proletariatet till en början förhandlingar med regeringen. Följden härav blev "förberedande överläggningar" mellan de ledande Scheidemännen och fackföreningsbyråkraterna å ena sidan och å den andra utrikesdepartementet och ministrarna för kommunikationsväsendet och riksvärnet, korteligen sagt med alla möjliga och omöjliga "statsauktoriteter". En konferens mellan representanter för de socialistiska partierna, fackföreningarnas styrelser och järnvägsmanna- och transportarbetareförbundens centralstyrelser hade i och för transportkontrollen utarbetat "allmänna riktlinjer", som skulle, föreläggas regeringen till godkännande och avtal, "så att deras genomförande kunde säkerställas". Alltså en proletär klassaktion av den kapitalistiska "fackminister"-regeringens nåde, för proletariatets kuvande, för kontrarevolutionens befrämjande.

Trots alla dessa lakejfasoner visade sig regeringen kallsinnig. At dem, som "så gärna ville ha en överenskommelse till stånd", lät regeringen genom Vossische Zeitung tilldela en officiös örfil: regeringen förhandlar över huvudtaget icke angående denna sak. Naturligtvis var den i besittning av tillräcklig slughet att sticka förhandlingarnas ring genom nosen på den björn, som ville dansa. Formell gav den efter genom att tillåta järnvägsmännen utöva kontroll över gods- och trupptransporterna. Men i själva verket behöll den övertaget genom att hålla kontroll och transportförbud inom gränserna för neutraliteten, "såsom den uppfattade denna".

Den gjorde nosledningen och arbetarnas underkuvelse fullständiga genom att upplösa kontrollkommissionerna. "Avtalsönskarna" kastades utför trapporna med en spark i ändan. I Versaillesfredens tecken har de polska vitgardisterna fortfarande tillgång på förstärkningar och mordvapen via Tyskland och i "avväpningskommissionens" namn, på omvägar genom riksvärn och säkerhetspolis, utrustas allt fortfarande och framgent stråtrövare och Orgeschmän mot arbetarna. Det tyska proletariats revolutionära solidaritetsaktion för Sovjetryssland måste förvanskas till en borgfredlig hjälpaaktion för den kapitalistiska regeringen. I själva verket upprepades alldeles detsamma som under Kappkuppens dagar. Scheidemännerna och Legien infångade den framåtstormande proletära stridshingsten och spände honom framför den kapitalistiska regeringskarossen. Och härtill sade Breitscheid och Hilferding ja och amen. Vorwärts, Ludendorfs själsfrände, framkväste sina varningar för allt slags "ensidigt understöd åt det bolsjevistiska Ryssland". Freiheit ångestsveltades inför den möjligheten, att järnvägs-männens uppträdande skulle kunna utplåna en enda bokstav av det niofall heliga Versaillesfördraget. Breitscheid utdelade redan i förskott syndaförlåtelse åt regeringen Fehrenbach, om den under ententens tryck icke skulle kunna iakttaga en fullständig neutralitet gentemot Sovjetryssland.

*

Naturligtvis står Tysklands Kommunistiska Parti i den skarpaste opposition och kamp mot detta uppförande av dem, som blivit förrädare mot revolutionen antingen av grundsats eller av svaghet. Till straff för detta utstöts partiet ur Berlins Centralkår, som hade upprättats för att leda bevakningstjänsten. Vid denna kårs första sammankomst hade kommunisternas representant förklarat, att vårt parti energiskt komme att stödja varje allvarlig aktion, som hade till syfte att förhindra ett neutralitetsbrott till nackdel för Sovjetryssland, men att det förbehölle sig full frihet att gå ännu längre i självständigt uppträdande. De politiska och fackliga organisationsrepresentanternas gemensamma program var en färglös och karaktärlös blandning av kompromisser.

Visserligen hade det lyckats kommunisternas representanter att genomdriva tvenne förbättringar i texten: strykandet av två paragrafer, av vilka den ena var majoritetssocialistisk och gick i patriotismens och borgfredens tecken, den andra oavhängig och borgerligt pacifistisk. Men programmet skänkte likväl icke proletariats de klara, otvetydiga paroller, som det enligt kommunisternas övertygelse så väl behövde under dessa timmar av historiens gång. Om Kommunistiska Partiets representantskap likväl underskrev programmet, så var detta en handling av politisk framsynthet. Det åvägabakte härigenom ett organiskt sammanhang mellan vårt partis säregna värksamhet som proletariats revolutionära förtrupp och dettas djupa långsamt framryckande kolonner. Det stödde och påskyndade härigenom de första osäkra och dröjande stegen av en arbetarerörelse, som tvingad av händelsernas obönhörliga logik kunde och slutligen måste taga steget rakt ut. Men samtidigt måste vårt Kommunistiska parti visa vägen genom självständiga paroller och aktioner och alltid vara det första i striden.

Ledningen för K. P. D. var således i sin fulla rätt, och den gjorde blott sin förbannade plikt och skyldighet, då den i ett egenhändigt manifest klargjorde, vad som saknades i det gemensamma programmet, nämligen en uppfordran till proletärerna att icke nöja sig med en ljum och lätt bruten neutralitet utan enas om en dådkraftig solidaritet med sina ryska bröder: att, oberoende av vilka partier eller fackföreningar de tillhör, uppträda i en enhetlig, massiv och samlad front och med detta mål för ögonen välja politiska arbetarråd för åstadkommandet av en säker, enhetlig och målmedveten ledning vid sin frammarsch och för sin kamp. Genom detta manifest, åtföljt av ett kritiskt uttalande mot "Scheidemännerna och Kautskyanerna" bör kommunisterna ha åvägabrakt möjligheten för ett samarbete mellan organisationerna och förtruppens enhetliga front. De oavhängiga socialisternas representanter, kamraterna Kurt Rosenfeld, Adolf Hoffman och Zietz, spottar på samma sten som majoritetssocialisterna och

fackföreningsbyråkraterna. Deras votum mot kommunisternas utestängande från det ledande Centralutskottet — sedan deras kompromissförslag fallit — saknar härvidlag varje betydelse. Det har blivit till noll och intet värde genom deras kvarstannande i denna kår. De har härigenom bevisat, att de i själva verket har mycket starkare frändskap med den tyska arbetarrörelsens opportunistiska höger än med dess vänster och dess revolutionära massor. T. o. m. socialpatrioternas fackföreningsinternational i Amsterdam av Appletons och Jouhaux' kynne har gått längre i sin proklamation för inställandet av alla slags ammunitions- och trupptransporter än Centralutskottet i Berlin, som delvis består av oavhängiga socialdemokrater. För övrigt är det betecknande för massornas sunda omdömesförmåga, att medlemmarna av transportkontrollens lokalkomitéeer nu liksom förut är kommunister.

Utan att tveka och vackla fortsätter det kommunistiska partiet sin väg, sin påbegynta kamp. Med kritik och aktion anvisar det riktningen och går i spetsen för proletariatet, som måste samla sig till stormlöpning mot kapitalismen, om det vill undgå att slungas tillbaka i utsugningens och förtryckets barbari. Kommunistiska Partiet har skärpt sin lösen ifråga om solidaritetsaktionen för Rådssryssland genom att fordra: fullständig blockad av Polen! Det vill ställa den uppmaningen till Tysklands proletärer att överallt välja politiska arbetarråd för genomdrivandet av blockaden, för kampen mot kontrarevolutionen och centralisera dessa råd förmedelst en rikskonferens. I sin agitation, i propagandan för sina paroller bemödar det sig ivrigt att göra parollerna till levande verklighet. Dess krav på politiska arbetarråd stöter på det mest hårdnackade motstånd hos ledarna av de Oavhängiga Socialisternas högra flygel. Dessa vevar alltjämt på samma gamla slagdänga, som tankelättja och oförmåga att fatta historiens lärdomar utkläckt för att komma Leipzig-programmet till livs, nämligen att politiska arbetarråd först då kan upprättas och fungera, när den politiska maktens erövring genom proletariatet är ett fullbordat faktum.

Alldeles som om arbetarrådets revolutionära värksamhet vore betingad av ett ända till fullkomlighet utarbetat system och icke själv hade till sin uppgift att så småningom, undersökande och experimenterande, skapa en ordning, ett system. Alldeles som om råden på en gång färdigbildade kunde framspringa ur statsmaktens erövring genom det utsugna proletariatet, liksom Pallas Athene ur Zeus' huvud.

Alldeles som om icke proletariatets organisationer just vore till för kampen om denna maktens erövring. Alldeles som om icke råden organiskt måste utveckla sig under arbete och strid ur de breda lagrens revolutionära jäsning och rörelse, födda som de är under proletära massaktioner. Rådssystemet är icke utgångspunkten utan ändstationen för våra dagars revolutionära strider. Vad man alltså först och främst har att göra är att välja de politiska arbetarråden och sätta dem i funktion.

*

Allt mer och mer vinner den kommunistiska maningen gehör: välj politiska arbetarråd, värva anhängare för edra val! Ända in i den oavhängiga socialdemokratins och socialpatrioternas intimaste kretsar! I Berlins industriella verk, i många andra stora industricentralers fabriker och verkstäder har arbetarklassen valt politiska arbetarråd, och deras val dryftas lidelsefullt i dessa fabriker, i dessa industricentra.

Företagarnas fortsatta produktionssabotage med dess fruktansvärda följder för proletariatet — arbetslöshet eller osäker och minskad förtjänst; kapitaliststatens oförmåga att fylla sin sociala plikt att draga försorg om de hjälpbehövande, att avhjälpa de svåraste sociala missförhållandena; de obligatoriska och i förskott uppburna skatterna från arbetare och affärsanställda samtidigt med en rent av brottslig rörelsefrihet för gulascher och spekulanter, som sätter dem i stånd att dölja och "skatteförsäkra" sina rikedomar, den provocerande beväpningen av kontrarevolutionära element: allt detta och åtskilliga andra företeelser under denna tid är lika många

slag av den piska, som driver de utsugna in i revolutionär kamp. Genom dessa piskslag tränger sig övermäktigt den kunskapen på de arbetande massorna: den kapitalistiska profiten, den kapitalistiska utsugningsekonomin, den kapitalistiska våldsstaten, detta är fienden. Allt oftare utbryter lokala arbetarrörelser, konflikter och strider. På den ena platsen i följd av tryckande skatter, på andra håll genom stängandet av fabrikerna eller avbrott i driften, eller till följd av lönereduceringar, o. s. v. Betecknande för nuläget är den stora kamp, som utkämpats av arbetarna i Stuttgart, vilka ärofullt slagits mot en övermäktig fiende: mot ett sniket företagarpack och en samvetslös regering, förenade under pickelhuvans tecken. Förräderi från fackföreningshåll har fullbordat nederlaget. Proletärernas enstaka konflikter och strider måste hopsmäلتas till allmänna, enhetliga massaktioner i stor skala under enhetlig ledning och med enhetligt anförarskap. De förenade driftsråden kan icke ensamma utfylla de proletära massornas elementära behov av sammanslutning och ledning. Deras kamp mot den kapitalistiska profithungern och utsugningsekonomin begränsas och hindras av de besutnas politiska maktapparat. Till de politiska arbetarrådens uppgifter hör det att tillkämpa sig och säkerställa full rörelsefrihet för driftsråden. Sålunda konvergerar det allmänna händelseförloppet med sina skilda faser i en gemensam brännpunkt: att till åttlydnad för den nuvarande situationens krav uppställa fordran på politiska arbetarråd för det tyska proletariatet.

Detta krav tvingar de Oavhängiga Socialisterna att avgöra, om de vill rycka framåt med revolutionen och för revolutionen, eller om de fortfarande vill förbliva det sölande, obeslutsamma parti, bakom vilket Scheidemännen döljer sig. Och detta krav i samma ögonblick, som Kommunistiska Internationalen fordrar ett koncist och klart svar på sin fråga, var partiet står. De högerorienterade ledarna tyckes redan ha gjort sitt val. Vänsterns ledare har i Moskva bekänt sig till III. Internationalen. De får nu i gärning ådagalägga,¹ att de verkligen tillhör den nya international, som icke vill vara en förening av principitillbedjare utan en organisation för revolutionär handling.

Raskare än ledarna fattar de massor sitt avgörande, som äro organiserade i U. S. P. D. Förgäves talar icke till dem de flammande järtecknen, de tungor av eld, som slår fram ur den kapitalistiska ekonomins förfall och ur den tyska kontrarevolutionens mordberedskap, ur den internationella kontrarevolutionens fälttåg för Rådssrysslands krossande. De ropar: uppskov är farligt! Det är ej tid att bida och drömma! Upp till handling!

CLARA ZETKIN.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)

---

¹ Denna artikel av kamrat Clara Zetkin är skriven före Oavhängiga Socialistpartiets kongress i Halle. Red.